

[Poul Schlüter.]

erhvervslivet ved siden af det, jeg her har nævnt. Der er en bestemmelse om, at det nu skal undersøges, om vi på en særlig, ny måde kan bekæmpe den uhyggelige ungdomsarbejdsløshed. Der er enighed om at undersøge, om vi kan få ATP-fonden til at yde udlån til erhvervsorganisationer, og det bliver navnlig en fordel for de mindre virksomheder. Vi er enige om at undersøge, om højden af præmien for forsikring af medarbejdere mod sygdom, 5 ugers reglen, medvirker til at forringe beskæftigelsen især i de mindre erhvervsvirksomheder. Vi er enige om, at forhandlingerne mellem boligforligspartierne om beskatningsregler for ejerboliger skal fortsættes, herunder om en udskydelse af 16. alm. vurdering som beregningsgrundlag for 1978 og om visse almenyttige boligers stilling.

Hr. Poul Hartling er utilfreds med det resultat, vi har opnået. Nu er det jo så svært, for vi får jo aldrig dokumenteret, hvad venstre kunne have opnået, hvis venstre var gået med. Men jeg vil godt sige, at vi også er utilfredse med resultatet. Vi ville gerne have været langt længere, og jeg tror, at hvis venstre nu eller tidligere havde ønsket at samle de borgerlige partier til en fælles indsats, så var det gået bedre. Det er klart, at i det øjeblik venstre forlader forhandlingsbordet, er det borgerlige Danmark svækket. Men så må jeg spørge: havde venstre da ønsket valget? Var det bedre at få valget? Vi kan alle indrykke helsidesannoncer, hvis vi har råd, i aviserne, men det løser jo ingen problemer; det gør kun flertal her i salen for beslutninger. Vi gik ind i forhandlingerne med 6 punkter. Nogle af dem fik vi ikke gennemført, men vi fik andre gennemført. Vi gik ud af forhandlingerne med 8. Venstre har i de sidste 3 år sluttet forlig efter forlig med socialdemokratiet, men der er efterladt en regning, som må betales i dag.

Må jeg sige til sidst, at vi prøvede at få større besparelser, vi prøvede at få en større skattelettelse, og det var måske lykkedes, hvis flere havde meldt sig til det seriøse arbejde og forsøgt at presse forligspartierne gennem fortsatte forhandlinger.

Besparelser er bedre end stigende afgifter, det mener vi, og det tror jeg egentlig vi en dag kan få et flertal for her i salen, men tag nu alligevel ikke fejl, for begge dele er upo-

pulære, når folk først ser, hvad de går ud på. Og det gælder jo også besparelserne, for besparelser som afgifter betyder lavere forbrug eller afsavn for nogle. Vi fortsætter arbejdet for større besparelser, og vi håber, at vi kan samle flertal for det, også på tværs af det flertal, som i dag samler sig om at løse dagens tunge problemer.

Så vil jeg sige til allersidst, at beslutningen om indkomstpoltikken heller ikke er så god, som vi kunne have ønsket os det, men i 1975 og 1976, 2 år, hvor venstre dog havde afgørende indflydelse, steg lønniveauet i Danmark begge årene med — nu skal jeg ikke overdrive — i alt fald 15 pct. De næste 2 år bliver der dog nu håb om en halvering. Tror nogen, at forbruget de næste 2 år vil stige i Danmark? Jeg tror det ikke. Men det er muligt, at vi kan fastholde reallønnen og gavne beskæftigelsen.

Valgets pris havde været næsten ubetalelig. Det var godt, vi fik en løsning, og så arbejder vi i øvrigt videre for et borgerligt samarbejde. Vi ønsker stadig en anden regering end den, vi har, men vi vidste, at den anden regering kunne vi ikke få, hvis vi skulle have en valgdato en 3 ugers tid ind i fremtiden. Der kan komme bedre tider; det vil vi arbejde for.

Jens Møller (KrF):

Mange mennesker gør sig helt overdrevne forestillinger om de muligheder, man i folketinget har for at styre tingene inden for landets grænser, specielt for at styre økonomien. Og så er sandheden jo i virkeligheden den, at de midler, der står til rådighed, er uhyre begrænsede, og de er mere begrænsede i dag, end de har været tidligere. Vi har f. eks. ikke længere mulighed for at gribe ind i form af kursændringer eller i form af importregulering o. lign., som man har haft tidligere. Af andre grunde er det nok godt, at det er sådan, men det betyder i hvert fald, at de resterende midler er utilstrækkelige over for en så alvorlig økonomisk krise som den, vi har stået i i det sidste års tid. Derfor er det glædeligt, at vi nu er ved at tage et nyt middel i brug, det nye middel, man kalder indkomstpoltik.

Vi ved vel, at dette med indkomstpoltik ikke er socialdemokratiets livret. I mange år har de stået imod, men nu har de altså været så realistiske, at de har kunnet se, at der var